

ג'ה א' מ'י' פ'ג' מהל'
ברכות הל' ב' סמג'
עשין כו' טו"ש' א"ח
ס'י' קס' סעיף ב'
ג'ב ג' ד' מ'י' פ'ג'
מהל' ברכות סמג'
ס' טו"ש' א"ח ס'י' רה'
סעיף א' (וכס'י' רב'
סעיף יב')
ג'ה מ'י' פ'ג' מהל'
סמג' ומהל' סמג' ו
סמג' עשין מ' טו"ש' א"ח
ס'י' קס' סעיף ד'
ג'ה מ'י' פ'ג' מהל'
סמג' ומהל' סמג' ו
סמג' עשין מ' טו"ש' א"ח
ס'י' קס' סעיף ד'
ג'ה מ'י' פ'ג' מהל'
סמג' ומהל' סמג' ו
סמג' עשין מ' טו"ש' א"ח
ס'י' קס' סעיף ד'

והלכתא המו"ח וכו'. והע"פ דמו"ח כ"ע לא פליגי דאפיק אשמיטין טעמא. פירושא דקרא כמו שפירשנו ולמדנו פירושו: משמע *וצירושמי מפרש טעמא כדי שלא לערב^ב ואשמיטין הלכה כרצון. דהמו"ח דאפיק הוא: מאי קמשמע לן. האותיות כגון העולם מו"ח והע"פ דבלחם מן נמי איכא עירוב^ב הכל מודים זו: אף ירקות שנשתנו כו'. ואפילו הכי במילתייהו שאני התם דקרא כתיב (הה"ל קד) לעבודת האדם להו"ח לחם מן הארץ ועל כן יש לבטל בשתי ידין בעשר אלבעות נגד י' תיבות שבמקרה זה: **מדקתני** ירקות דומיא דפת. לא הוי ירקות דומיא דפת שהרי פת אישמיט לעלו"ח ויש ירקות שאין משתנות לעלו"ח אלא כלומר מה הפת אין בקול מגרע את הכרכה אף הירקות נמי במילתייהו קיימי ולא מגרע להו הבטול: **משבחת** לה בתומי וכו'. וה"ל וכו' נראה

אשמיטין טעמא ואשמיטין דהלכתא כרבנן אלא דאמר מציא מאי קמ"ל ואידו דעבד לאפוקי נפשיה מפלוגתא *והלכתא *המוציא לחם מן הארץ דק"ל כרבנן דאמרי דאפיק משמע: ועל הירקות אומר וכו': קתני ירקות דומיא דפת מה פת שגשתנה ע"י האור אף ירקות נמי שגשתנה ע"י האור אמר רבנאי משמיה דאבוי יאזא אומרת שלקות מברכין עליהן בורא פרי האדמה (*ממאי מדקתני ירקות דומיא דפת) דרש רב חסדא משום רבינו ומנו רב שלקות מברכין עליהם בורא פרי האדמה ורבותינו הוירדין מארץ ישראל ומנו עולא משמיה דר' יוחנן אמר שלקות מברכין עליהן שהכל נהיה בדברו ואני אומר הכל שתחלתו בורא פרי האדמה שלקו שהכל נהיה בדברו וכל שתחלתו שהכל נהיה בדברו שלקו בורא פרי האדמה בשלמא כל שתחלתו שהכל נהיה בדברו שלקו בפה"א משבחת לה בכרבא וסלקא וקרא אלא כל שתחלתו בפה"א שלקו שהכל היכי משבחת לה א"ר נחמן בר יצחק משבחת לה בתומי וכו' דרש רב נחמן משום רבינו ומנו שמואל שלקות מברכין עליהם בפה"א וחבריו הוירדים מארץ ישראל ומנו עולא משמיה דר' יוחנן אמר שלקות מברכין עליהן שהכל נהיה בדברו ואני אומר במחלוקת שגויה דתניא *ויצאין ברקיק השרוי ובמבושל שלא נמוח דברי ר"מ ור' יוסי אומר *ויצאין ברקיק השרוי אבל לא במבושל אע"פ שלא נמוח ולא היא דב"ע שלקות מברכין עליהן בפה"א ועד כאן לא קאמר ר' יוסי התם אלא משום דבעינן טעם מצה וליכא אבל הבא אפי' רבי יוסי מודה אמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן שלקות מברכין עליהם בפה"א ור' בנימין בר יפת א"ר יוחנן שלקות מברכין עליהם שהכל נהיה בדברו א"ר נחמן בר יצחק קבע עולא *לשבשתיה כר' בנימין בר יפת *תתי בה ר' זירא ובי מה ענין ר' בנימין בר יפת אצל ר' חייא בר אבא ר' חייא בר אבא א"ר אבא *דייק וגמיר שמעתא מרבי יוחנן רביה ורבי בנימין בר יפת לא דייק ועוד רבי חייא בר אבא *כל תלתין יומין מהדר תלמודיה קמיה דר' יוחנן רביה ור' בנימין בר יפת לא מהדר ועוד בר מן דין ובר מן דין דההוא תורמסא *דשלקי ליה שבע ומנין בקדרה ואכלי ליה יוחנן ואמר להו מברכין עלויה בורא פרי האדמה ועוד אמר ר' חייא בר אבא אני ראיתי את ר' יוחנן שאכל זית מליח וברך עליו תחלה וסוף אי אמרת בשלמא שלקות במילתייהו קיימי בתחלה מברך עליו בורא פרי העץ ולבסוף מברך עליו ברכה אחת מעין שלש אלא אי אמרת שלקות לאו במילתייהו קיימי בשלמא בתחלה מברך עליו שהכל נהיה בדברו אלא לבסוף מאי מברך דילמא בורא נפשות רבות וחסיונן על כל מה שברא מתיב רב יצחק בר שמואל *ירקות שאדם יוצא בהן ידי חובתו בפסח יוצא בהן ובקלה שלהן אבל לא כבושין ולא שלוקין ולא מבושלין ואי ס"ר במילתייהו קאי שלוקין אמאי לא שאני התם דבעינן טעם מרור וליכא אמר ליה רבי ירמיה לרבי זירא רבי יוחנן היכי מברך על זית מליח כיון דשקילא לגרעיניה

[כרי"ף ור"ה"ש
י"תא לפי זה]

ספירת
השנים

[ע"י פירש"י
במ"ד וכו' ס'
ד"ה ס'י']

[חולין טו'
כריתות כו'
ע"י]

[כ"ה כה']

ספירת
השנים

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ס אמר רב נחמן וכו' כרבי בנימין בר יפת עולא וכו' כר' בנימין בר יפת עד שנתקע: (ב) ד"ה ה"ה וכו' רבי בנימין בר יפת א"ל: (ג) ד"ה בר מן וכו' רבי בנימין בר יפת כלום: (ד) תוס' ד"ה משבחת וכו' ה"ל אלפס פסק בשלוקת אע"ג דאשמו לגרעוה על ידי בשולן ג"כ אומר בורא:

ס'י' ספסוף למודו

גליון השנים

גמ' ואלתהא המו"ח. ע"י תורת חיים סנה' ע' ע"א ד"ה ר"ח: הו"ס ד"ה משבחת לה וכו' שכל כך הוא טוב וכו' הניחול כמו קודם לכן. ע"י מהמ"י ספ"ב דתרוומת וכו' שם:

בצר